

гордостъта на тоя чловѣкъ; нему му трѣбваше мълчание, срѣдъ което да се чува само неговия гласъ и гласътъ на прѣхвалвачитѣ му. Тѣй щото щомъ той стѣпи на властъ, най-напрѣдъ той се запретна да нанесе смъртоносенъ ударъ на прессата; той съкрати до 12 броя на политическитѣ вѣстници. Но и тие привилегировани листове бѣха изложени на цензурата на министра на полицията. Издателитѣ имъ трѣбваше да даватъ клѣтва, а редакторитѣ имъ се смѣняваха по желанието на новия господарь.

Посѣтителитѣ на салонътъ на г-жа Сталь си позволяваха понѣкога да не одобряватъ дѣйствиата на правителството и тя за това биде изгонена на 165 километра внѣ отъ Парижъ.

Опитванието за независимостъ отъ страна на Трибуната бѣше грубо обуздано.

Събранието искаше да се отнесе сериозно къмъ присвоенитѣ нему права, и почна да обсъжда нѣкои отъ членовѣтѣ на новия кодексъ прѣдложенъ отъ правителството. Една отъ главитѣ даже, която се отнасяше до лишаванieto отъ граждански права бѣше отхвърлена съ 61 гласъ противъ 30. Освенъ това Трибуната си бѣше позволила да направи нѣкои забѣлѣжки върху терминътъ *sujets* употребенъ въ единъ дипломатически документъ. Тая сѣяка отъ опозиция бѣше достатъчна за да възбуди неудоволствието на първия консулъ. Когато дойде срокътъ за възобновяване едната частъ отъ събранието, намѣсто да се прѣдостави рѣшението на тоя въпросъ на сѣдбата, Наполеонъ накара сената да рѣши въпроса кои отъ трибунитѣ и законодателитѣ да останатъ и кои да излѣзатъ. Бѣха извадени Шение, Бенжаменъ Констанъ, Дону, Ганиль, Женгене и др.. Тая имъ присѣда бѣше произнесена въ Тюлери въ официално засѣдание: „мѣжду тѣхъ има дванадесетъ или